

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa I. S.

przeciwko R. J.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw

Publicznych w dniu 20 marca 2014 r.,

na skutek skargi pozwanego o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 27 września 2012 r., sygn. akt VI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 27 września 2012 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R. oddalił apelację pozwanego R. J., od wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 2 marca 2012 r., w sprawie o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych.

Pozwany w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R. zarzucił naruszeniu prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 151 § 1 k.p. i przyznanie powodowi prawa do wynagrodzenia w godzinach nadliczbowych w sytuacji, gdy jako osoba zarządzająca w imieniu pozwanego zakładem pracy nie był on do takiego wynagrodzenia uprawniony. Zdaniem skarżącego skutkiem wskazanego wyżej naruszenia prawa jest niezgodność zaskarżonego wyroku z art. 149 § k.p. i art. 151⁴ § 1 k.p. regulujących sytuację prawną pracownika zarządzającego w imieniu

pracodawcy zakładem pracy. W ocenie skarżącego przepisy te mają zastosowanie w przedmiotowej sprawie. Wskazał ponadto, że wydanie przedmiotowego orzeczenia spowodowało wyrządzenie szkody po jego stronie, ponieważ zmuszony był zapłacić na rzecz I. S. kwotę 3.525,76 zł z tytułu należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi, kwotę 675 zł tytułem kosztów procesu, oraz kwotę 527,46 zł z tytułu kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest oczywiście bezzasadna. Zgodnie z art. 424¹² k.p.c. w przypadkach nieuregulowanych przepisami o skardze „na bezprawność” stosuje się odpowiednio przepisy o skardze kasacyjnej. Niezgodność orzeczenia z prawem powodująca odpowiedzialność odszkodowawczą Państwa musi polegać na oczywistej obrazie prawa; nie jest nią wybór jednej z możliwych interpretacji przepisów prawa, choćby a posteriori okazała się nieprawidłowa (wyrok Sądu Najwyższego z 24 lipca 2006 r., I BP 1/2006, niepubl.). Podnoszone w skardze zarzuty i ich uzasadnienie sprowadzają się w rzeczywistości do ogólnikowej polemiki z sędziowską oceną materiału dowodowego oraz ustalonych w toku postępowania faktów, a zgodnie z art. 424⁴ k.p.c. zdanie drugie podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Ustalenia natury faktycznej w postępowaniu przed Sądem Najwyższym - będącym „sądem prawa a nie faktu” - mogą bowiem być skutecznie kwestionowane jedynie w sposób pośredni, a mianowicie, przez wskazanie konkretnego przepisu czy przepisów prawa procesowego i wykazanie w niej, że jego (ich) naruszenie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Powołana w skardze niezgodność orzeczenia z art. 149 § k.p. i art. 151⁴ § 1 k.p. w istocie odnosi się do kwestii ustalenia faktów lub oceny dowodów, jednakże w tym zakresie skarżący nie wskazuje naruszenia przepisów prawa procesowego.

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że w motywach zaskarżonego orzeczenia Sądu drugiej instancji nie można dostrzec błędu w zastosowaniu prawa lub jego wykładni. Sąd nie jest związany treścią wniosku apelacyjnego co do sposobu rozstrzygnięcia. Wynika to z tego, że sąd ma obowiązek wydać prawidłowe orzeczenie i nie wiąże go w tym zakresie ocena prawna zawarta we

wniosku apelacyjnym. Zgodnie z art. 382 k.p.c. postępowanie apelacyjne polega na merytorycznym rozpoznaniu sprawy, a wyrok sądu drugiej instancji musi opierać się na jego własnych ustaleniach faktycznych i prawnych (por. uchwałę SN z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999 nr 7-8, poz. 124). Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Innymi słowy, mimo braku wyraźnych normatywnych obostrzeń semantycznych, zarówno w art. 77 Konstytucji, jak i w art. 424¹ § 1 k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - niezgodność z prawem powodująca odpowiedzialność odszkodowawczą musi mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim wypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechę bezprawności. Jeżeli więc sąd nie wykracza poza obszar przyznanej mu swobody, nie pozostaje w kolizji z własnym sumieniem, jak też prawidłowo dobiera standardy orzecznicze, to działa w ramach porządku prawnego nawet wtedy, gdy wydane orzeczenie można ocenić jako „obiektywnie” niezgodne z prawem.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, stosownie do art. 424⁹ k.p.c., orzekł jak w sentencji.